

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Margrete Auken ønsker formentlig at komme ind.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

I Nordkorea er der heller ikke cykler, for man kan ikke styre et folk på cykel. Lad lige det være sagt.

I Danmark, pæne Danmark, er der faktisk rigtig mange mennesker, der ikke har adgang til bil. Der er lige kommet en rapport ovre fra Transportrådet, som viser den gruppe. Der er nogle, der har valgt det fra, det er der faktisk, selv om de havde haft råd til det. Det er der faktisk en hel del, der har af holdningsmæssige grunde, men også fordi de synes, at de vil klare sig på anden vis.

Så er der altså en hel del, der er tvunget til det, og det er ikke, fordi Kim Il Sung kører rundt med dem; jeg tror, der er noget, hr. Heiselberg ikke helt har styr på der. Jeg går heller ikke ud fra, at hr. Heiselberg mener, at børn skal have kørekort. Det går jeg ikke ud fra, vel? Altså de skal ikke have kørekort, vel?

Jeg elsker det der udtryk: Vi skal have frit transportvalg. Så spørger man: Hvem skal have frit transportvalg? Hvem? Hvem er vi, og hvem er de andre?

Jeg tror såmænd, at også i hr. Heiselbergs kreds er der nogle – der er måske oven i købet nogle, der stemmer på Venstre, det kan man ikke forsværge – som ikke har adgang til bil.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):
Så er det hr. Arne Melchior som ordfører.

Arne Melchior (CD):

Jeg falder pladask for fristelsen til at begynde med en personlig bemærkning.

Fru Margrete Auken har fundet ud af, at jeg har et lystbetonet forhold til bilen.

Også med fru Auken har jeg deltaget i mange trafikdebatter, og vi har været sammen enormt meget på rejser, i udvalgsværket, til spisning og alting, og hun aner overhovedet intet. Man skulle ellers tro, at med den uddannelse, fru Auken har, havde hun en bedre evne til at sætte sig ind i, hvordan andre mennesker har det. Men det kniber det altså med.

Jeg skal oplyse, at jeg ikke disponerer over bilen til daglig, for trods det, at både min kone og jeg har en god indtægt, føler vi altså, at der er for mange andre vigtige ting, vi må give afkald på,

hvis vi skulle have to biler, og da min kone arbejder 18-20 km fra vort hjem, har hun altså bilen, jeg cykler faktisk om sommeren. Jeg betaler endda, håber det også gælder fru Margrete Auken, mit kontingent til Dansk Cyklist Forbund hvert år. Fru Auken nikker. Javel. Pas på, jeg bor i huset ved siden af, jeg kan nemt undersøge det.

Men jeg vil bare sige, at et stort flertal af danskere optræder jo i trafikken snart som det ene og snart som det andet, snart i den ene rolle og snart i den anden, snart er man bilist, og jeg kan godt lide bilen, for bilen er et pragtfuldt redskab, en ekstra stue, en rullende udestue til min bolig, som jeg kan udnytte på mangfoldige måder; men snart er jeg cyklist, og snart er jeg bus- eller togpassager. Jeg elsker at køre i tog og i bus. Så lad os lade være at bure hinanden inde, båse hinanden inde trafikalt på den der helt urimelige måde, som fru Auken elsker at kaste om sig med.

Så skal jeg gå over til redegørelsen.

Jeg har jo et antal gange i de senere år følt anledning til herfra at kritisere sprogbrugen i lovforslag og i andre forslag og breve fra Trafikministeriet. Så meget gladere er jeg for i dag at være fuld af ros og tilfredshed.

Jeg synes, at redegørelsen af 15. december 2000 er sproglig fortrinlig. Den er dispositions-mæssig fin, overskuelig, let at gå til, nem at forholde sig til. Det vil jeg gerne sige tak for, og jeg forholder mig ligesom hr. Brian Mikkelsen, der viste en klar og dramatisk uoverensstemmelse med hr. Heiselberg; det kan man godt lægge mærke til hos kommentatorerne i den tomme presseloge.

Hr. Heiselberg forstod det ikke rigtigt, men jeg synes ligesom hr. Brian Mikkelsen, at det er en glimrende redegørelse, som jeg har 90 pct. ros tilovers for, hvis ikke 95 pct.

Vi får altså på ny at vide, at vi står med et gigantisk problem, flere ordførere har været inde på det, men det er jo ikke så underligt, for det er hovedsagen.

Vi må selvfølgelig betragte vore resultater på trafikikkerhedsområdet relativt, og vi får på ny at vide, at hvor vi her i Danmark har ni trafikdrab pr. 100.000 borgere, så kan Sverige, Norge og England nøjes med under syv. Der er altså år for år en markant forskel, og så er det da på tide, at man spørger sig selv: Hvad skyldes nu det? Skyldes det, at de andre har bedre veje, at de har bedre systemer, at de har bedre love og regler?